

lade mig at anbefale det foreliggende Ændringsforslag til Vedtagelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Medens man synes i det høje Ting at være villig fra alle Sider til at tiltræde § 1, der handler om de Foranstaltninger, som det findes nødvendigt at foretage i Fredericia, og tillige til at tiltræde den første Bestemmelse i § 2, nemlig at forhøje Betalingen fra 280 til 300 Kr. aarlig, saa er der, efter hvad jeg kan skønne, nogen Uenighed om de to sidste Punktummer i § 2. Det synes næsten at trække op til en Uenighed mellem begge Tingene om disse to sidste Punkter, saaledes at der maaske endog kan blive Fare for, at hele Lovforslaget kunde strande paa denne Strid, der saaledes er i Færd med at fremkomme. Spørgsmaalet er jo rejst i Folketinget, det er der, man har ønsket at faa Udgifterne ved Betalingen for døvstummes Undervisning fordelte saaledes, at Landkommunerne fik Part i Udgifterne, idet man troede derigennem at faa fremmet en større Sparsommelighed end den, der nu finder Sted. Det har man lagt Vægt paa i Folketinget, man har enstemmig udtalt Ønske derom, og for at imødekomme dette Ønske var det, at jeg stillede Forslaget om disse to Punkter her i Lovforslaget. Her i Landstinget ønsker man at blive ved det bestaaende, at det er Amtsfattiggassen, der betaler for Landets Vedkommende, og ønsker slet ikke at imødekomme det Ønske, som Folketinget har, men selv har man et andet Ønske her, at Købstæderne skulle i Fællesskab inden for Amtene bære deres Omkostninger. Her staa saaledes to Ønsker lige over for hinanden. I Folketinget ønsker man, som før nævnt, at Landkommunerne skulle tage Del i Udgifterne, at ikke Amtsfattiggassen skal bære det hele, og der har man ikke beskæftiget sig med Købstæderne. Her i Landstinget synes man at være imod Folketingets Tanke, men har derimod taget Spørgsmaalet om Fordelingen mellem Købstæderne op. Efter at jeg har set dette, er jeg tilbøjelig til at tro, at hvis man vil have Lovforslagets § 1 og 1ste Punktum i § 2 ført igennem — og disse Foranstaltninger ere sikkert til Gavn for Døvstummeundervisningen, og jeg vil derfor meget anbefale, at man gennemfører dem — at den sikreste Vej vilde være den, at man lod de to Punktummer, som man ikke kan enes om, sejle deres egen Sø, for siden at enes om dem ved en særlig Lovgivning om disse Sager. For-

sørgelseslovgivningen hører jo strengt taget ikke hjemme her og vedrører ikke Lovgivningen om døvstummes Undervisning. Her ere vi inde paa Forsørgelseslovgivningen, paa Spørgsmaal om Refusion mellem Kommunerne m. v., og kunne Tingene ikke let enes om Regler i saa Henseende, er det bedre at man tager det op ved en særlig Lejlighed. Der er saa meget mere Grund dertil, som der ogsaa er andre Momenter i Forsørgelseslovgivningen, som en senere Tid maaske kunde finde det rigtigt at tage op. Naar man i de senere Aar er kommen ind paa, at tuberkuløse, lupus-syge og skrofule skulle have særlig Adgang uden Fattighjælps Karakter til at komme ind paa Anstalter, saa rejser Spørgsmaalet sig her om Statens og om Kommunernes Forpligtelser. Alt dette ligger imidlertid under en anden Minister, og jeg vilde tro, at det var rigtigst, at man tog det op i Fællesskab, naar man ikke ved en saadan lille Lov som denne med Lethed kan enes om de Regler, der ere foreslaaede. Der er neppe Udsigt til, at man i det andet Ting vil frafalde de Ønsker, som man der har fremsat, og da jeg havde lovet at anbefale disse Ønsker, kan heller ikke jeg uden videre frafalde det der vedtagne. Jeg kan derfor ikke tilraade, at man vedtager det opstillede Ændringsforslag, men jeg tror som sagt, at naar Stillingen er saaledes, som den synes at være, vilde det være rigtigst fra begge Sider at frafalde sine Ønsker og enes om det, man er enig om. Og der er saa meget mere Grund dertil, som det jo synes, at vi ikke have saa lang Tid tilbage af indeværende Rigsdagssamling, og det vilde dog være beklageligt, om en saadan lille Lov skulde ende i et Fællesudvalg. Det er i og for sig ikke saa lysteligt at sidde i et Fællesudvalg, men ved en saadan lille Lov som den, her er Tale om, bør man slet ikke stile derefter.

Johnsen: Jeg vil blot sige over for den højtærede Minister, at jeg tror ikke, det er Mening fra nogen som helst Side her i Tinget, efter hvad jeg har kunnet erfare, at ville lægge dette Lovforslag Sten i Vejen. Men da Bestemmelser om Udgifternes Fordeling ere optagne i Lovforslaget, forekommer det mig ogsaa, at man bør behandle Spørgsmaalet herom. Jeg er ganske vist enig med den højtærede Minister i, at dette Spørgsmaal strengt taget — ja, man vil maaske snarere kunne sige slet ikke — hører hjemme her. Men da det nu en Gang er kommet frem ved